

ling, har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og det fremgaar tillige af denne Beretning, i hvilken overordentlig Grad Finanslovens første Behandling er tiltaget i Omfang; det oplyses, at den sidste Efteraar fyldte op mod et Par Tusind Spalter mod godt 100 Spalter i 1890 og godt 500 Spalter omkring 1900. Men udover denne Oplysning indskrænker Beretningen sig til at meddele, at det eneste Ændringsforslag, der har været stillet i Udvalget, var et Forslag om, at der skulde indføres nogle flere Bestemmelser i Forretningsordenen overfor de mange og lange Taler end dem, der nu findes, men da der, siger Beretningen, ikke har kunnet opnaas Enstemmighed herom, undlader Udvalget at stille noget Forslag og indskrænker sig til at afgive Beretning.

Imidlertid forekommer det mig, at hele dette Spørgsmaal først og fremmest for Tinget selv, men ogsaa for den Befolkning, der vil følge Tingets Arbejde, har saa stor Betydning, at det kan være berettiget at henstille til Overvejelse, om det dog ikke skulde være muligt paa et andet Grundlag end det, der har været fremme i Udvalget for Forretningsordenen, at naa frem til en mere tilfredsstillende Arbejdsordning. Den rationelle Ordning synes at maatte ligge deri, at man søger udsondret fra den egentlige politiske og økonomiske Debat de mange Spørgsmaal, der nu knyttes til denne og knyttes til den, fordi der ikke er nogen anden Lejlighed her i Tinget, hvor disse Spørgsmaal kan komme frem. Den Sammenhobning af Spørgsmaal, der saaledes finder Sted ved Finanslovbehandlingen, har ikke blot den uheldige Virkning, at den udvisker Linierne i den politiske og finansielle Debat, men har ogsaa den Følge, at mange af disse Spørgsmaal ikke bliver Genstand for den Opmærksomhed og Overvejelse, som de ifølge deres Betydning ofte kunde fortjene, thi hyppigt er det vel saaledes, at disse Spørgsmaal har større praktisk Betydning end mange af dem, der giver Anledning til den storpolitiske Debat. Desuden synes det at være en betydelig Mangel, at der kun under Finanslovbehandlingen er Lejlighed til at drage de Spørgsmaal frem, som interesserer de enkelte Medlemmer, medmindre man da vil benytte den højtidelige og omstændelige Fremgangsmaade, der kræves iagttaget, hvis man i Medfør af Grundlovens § 61 vil rejse en Forespørgsel her i Tinget.

Det synes mig imidlertid, at man vilde kunne naa en Vej frem ved ikke just at efterligne, men at tilpasse efter vore Forhold den i en Række andre Rigsdage kendte saakaldte *Spørgsmaalsret*. Det er bekendt,

at der i det engelske Underhus i de første 4 Dage af Ugen paa en i Forretningsordenen nærmere fastsat Tid er Adgang til efter Anmeldelse senest Dagen i Forvejen at rejse saadanne Spørgsmaal overfor Regeringen, som maatte interessere det enkelte Medlem. I Forretningsordenen for det franske Deputeretkammer har man foruden Reglerne om de der saa hyppigt anvendte Interpellationer en Regel om, at Medlemmerne ved Begyndelsen og Slutningen af hvert Møde efter forudgaaende Anmeldelse til Ministeren har Adgang til at rette Spørgsmaal til ham, saaledes at det Medlem, der har spurgt, efter at have hørt Ministerens Svar, faar Lejlighed til at give et kort Tilsvaer. Lignende Regler har man i det italienske Deputeretkammer og sikkert adskillige andre Steder, og ved om ikke just en direkte Efterligning saa i hvert Fald en Tilpasning af disse Regler efter danske Forhold synes det muligt paa den ene Side at aflaste Finanslovbehandlingen og paa den anden Side at skabe en Adgang til at bringe Tinget i nærmere Berøring med de Spørgsmaal, der er Dagens Spørgsmaal i de forskellige Egne af Landet. Jeg vil derfor gerne tillade mig at henstille til fornyet Overvejelse i Udvalget for Forretningsordenen eller i Præsidiet, om det ikke skulde være muligt ad denne Vej at naa frem til bedre Arbejdsforhold end dem, vi har kendt de sidste Aar.

Idet jeg tillader mig at fremsætte denne Henstilling til velvillig Overvejelse, vil jeg gerne dertil knytte et Par Spørgsmaal til Regeringen, som jeg, hvis vi havde haft denne Spørgsmaalsret, vilde have rejst for længere Tid siden. En Forhandling i det norske Storting den 2. Maj i Aar giver mig Anledning til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister. Den norske Statsminister Blehr svarede paa en Interpellation vedrørende Spritsmuglerierne i Norge, at disse Smuglerier for en stor Del blev drevet af Danske, og ofte saaledes, at det, der indsmugledes, var udklareret paa urigtige Papirer. Den norske Regering havde derfor, sagde Statsministeren, henvendt sig til den danske Regering med Forespørgsel om, hvorvidt den danske Regering maatte kunne være den norske Regering behjælpelig med at undgaa dette. Men, føjede Statsministeren til, herpaa havde den norske Regering endnu ikke faaet noget Svar. Jeg vilde gerne spørge, om den danske Regering har besvaret denne Henvendelse, og hvad Svaret gaar ud paa, idet jeg tilføjer, at hele dette Spørgsmaal, der ogsaa har ikke ringe Interesse for Danmark, naturligt burde gøres til Genstand for Aftale mellem de